

GRALSVÄKTARNAS BUDSKAP

N:O 4

Maj 1974

Årg.5

INNEHÅLL:

När sommarens blomster prunkar
Ur våra Mästares liv och lära,
berättat av Gulli Bergvall
Ur Andernas Hemlighet, i översättn.
av Gulli Bergvall
En värld i kaos
När världen var ung
Tiden är inne

Tidskrift i stencilform från
GRALSVÄKTARNAS SAMFUND
Möregatan 8, Stockholm
tel.08/25 23 44; 43 05 79

Systerlogen i Göteborg
tel.031/40 37 82

Samtliga artiklar är, när
annat ej angives, skrivna av
Elisabeth Ståhlgren

Vi utkommer med 8 nummer av tidningen under årets vår- och höst-
terminer. Pris pr år Kr.12:-- Beställning hos Gralsväktarnas Sam-
fund, c/o Ståhlgren, Dukvägen 8, 16150 Bromma, där även enstaka
ex av tidningen kan erhållas.

NÄR SOMMARENS BLOMSTER PRUNKAR

Det är inte lätt att vara modfälld när våren är kommen och knop-
parna brister i parkernas alla buskar och träd. Då vill man vara
glad, tro på livet och öppna famnen för dess givmilda överflöd.
Och visst ska vi vara glada, sommaren nalkas, det är inte me-
ningen att livets tyngande allvar ska göra oss missmodiga. Det
är bara den onaturliga, tanklöst uppsluppna glädjen, den falska,
den som inte är någon glädje, som vi ska jaga på porten.

Allt ser hopplöst mörkt ut omkring oss, men vi får aldrig glöm-
ma att det positiva är starkare än det negativa, kärleken råder
över hat och ovilja. Så är det inte, säger pessimisten, nåväl,
det kan synas så, men tvärs genom det mörka tränger solens strå-
lar in och förjagar mörkret.

Vi hör det i tonerna som ljuder från jesusfolkets körer. Det är
deras försök att jaga bort mörkret i världen, och även om dess
toner inte är fullvärdiga ersättare för lögnen i världen, inte
fyller måttet för den som kräver vishet, så är den för många
en begynnande väg mot något bättre, den är en glad förväntan på
ett annat tillstånd bland människors barn.

Det är frigörelse från kyrkan som fattas dessa sökare, frihet
från band som binder vid det gamla korset med den lidande Kris-
tusgestalten. Om de kunde se att det är denna frigörelse, som
återstår, kunde deras rörelse bli ett kallelserop, som ekade ge-
nom gränderna för att samla massorna kring något nytt och annor-
lunda att ägna tankarna åt.

Men steget måste tas fullt ut om resultat ska vinnas. Det räk-
nar inte med halvkvädda visor, här måste sanningen sjungas ut,
så att allt folket hör att det gäller deras VARA i en framtid,
där alla känner trygghet.

Kanske har vi snart nått den punkten.

Ur VÅRA MÄSTARES LIV OCH LÄRA av Baird T. Spalding
Utdrag i översättning av Gulli Bergvall (forts.)

Ännu en gång blev gruppen attackerad av rövare. Medan man en dag höll på med sina utgrävningar närmade sig en hotfull skara på 75 ryttare. De stannade på ungefär 500 m avstånd, sände fram två män till expeditionen och uppmanade den att lämna ifrån sig sin utrustning och allt vad de hade. Om de bara underkastade sig och inte gjorde motstånd, skulle ingen komma till skada. Jast svarade de två utsända att man varken tänkte underkasta sig eller göra motstånd. Detta tycktes reta männen, de red tillbaka, och nu satte hela bandet kurs mot expeditionen i full galopp. Men i samma ögonblick verkade forskargruppen vara omgiven av ett antal skuggryttare, som galopperade runt omkring dem. Gestalterna blev mer och mer levande och ökade i antal. Genast uppstod vild förvirring i rövarnas led. Ryttarna miste kontrollen över sina hästar, dessa skenade i väg åt alla håll, och resultatet blev en vild och snöplig flykt för rövarbandet.

Efteråt kunde amerikanerna till sin häpnad inte finna några spår av "spökyttarna". Jast förklarade: "Spökyttarna, som ni kallar dem, var endast bilder men så levande gjorda att både ni och rövarna kunde se dem. Det var bilder av andra händelser som timat här och som vi kunde framkalla på ett så naturtroget sätt att de inte skulle kunnat skiljas från de verkliga händelserna. Vi kan framställa sådana bilder till vårt eget och andras skydd, och ingen människa har ju kommit till skada. Ett tvivel hade uppstått i rövarnas sinne. Det föreföll dem inte troligt att en sådan här expedition skulle våga sig så långt bort utan att ha något beskydd, och denna inställning kunde vi begagna oss av för att skrämma dem. De är mycket vidskepliga och alltid på sin vakt mot bedrägeri."

På kvällen före uppbrottet frågade någon Jast vilken ålder religionen och civilisationen egentligen hade och om de båda verkligen hade gått hand i hand genom tidsåldrarna. Han svarade:

"Det beror på vad ni menar med religion. Om ni med religion menar trosläror, dogmer eller sekter eller kanske vidskepelse, så är den mycket ung och når högst tjugotusen år tillbaka i tiden. Men om ni med ordet menar vörndnad för den sanna livsfilosofien, en sann vörndnad för livet självt, således en sann vörndnad för Guds, den stora Skapande Orsakens, upphöjda renhet - då kan ni spåra den tillbaka bortom all historia, all mytologi, all allegori till tiden för människans första tillkomst på jorden. Innan kungar, kejsare eller någon av människor skapad makt härskade, brann eller lyste fram ur den första människans hjärta den största vörndnad för allt livs källa och för detta livs skönhet. Ja, skönheten och vörndnaden hos denna rena själ lyser med oförminskad glans genom långa tidsåldrar och ska fortsätta att stråla oförminskat i all evighet.

Den första människan kände källan väl. Men senare finner vi en uppdelning i otaliga sekter, trosläror och dogmer, en uppdelning i ett sådant nätverk att det bildar en slöja av vantro och vidskepelse. Vem är ansvarig för den väldiga häxkittel av synd och disharmoni, som denna splittring har förorsakat? Är det Gud eller människan? Sitter kanske Gud i sin himmel och tittar ner på detta stora nät? Ändrar han kanske på ett förhållande här och ett där, ingripande, jämnande vägen för någon, berömmande den ene och dömande den andre - håller han den ene om ryggen, medan han förtrampar den andre? Nej, en sann livets givare måste vara allsmäktig, allestädes närvarande, allvetande, vara långt ovan, runt omkring och i allt, flödande ut i liv till alla, genom alla och över alla, annars är han inte en sann givare av liv. Sålunda kan ni avskilja denna idé till den otaliga mångfalden former, men när ni når den slutliga formen finner ni att ni också når den begynnande, att de två blir ett enda kretslopp utan början och utan slut.

Jesus förklarade helt djärvt att okunnigheten är orsaken till all synd. Han såg att människan för att praktisera förlåtelse eller förlåtelsens vetenskap måste vara upplyst inför det faktum, att hon har makt att förlåta all synd, all disharmoni, all splittring, att det inte är Gud som

förlåter synd, för Gud har ingenting att göra med människans synd, sjukdom och disharmoni, utan det är människan själv som frambragt dessa, och hon är den enda som kan förlåta dem. Han såg att människan måste lära sig att okunnighet är åsidosättande av och brist på förståelse för både den Gudomliga Tanken som den Skapande Principen och sitt förhållande till denna Princip. Han förstod, att människan kan ha all intellektuell kunskap och vara väl förfaren i världsliga ting men ändå vara grovt okunnig i fråga om den viktigaste faktor, som styr hennes liv, om hon inte erkänner Kristus som det levande, livgivande Gudsväsendet inom sig. Han insåg snabbt den motsägelse som ligger i att be en fullkomligt rättfärdig och älskande Fader hela en sjukdom eller synd. Han lärde att sjukdom är syndens verk och att förlåtelse är en viktig faktor i helandet, att sjukdom inte är ett straff sänt av Gud, som så många tror, utan resultatet av människans missuppfattning av sitt rätta väsen. Han lärde att det är Sanningen som frigör.

När Petrus sa att han förlät sju gånger svarade Jesus att han förlät sjuttio gånger sju och sedan fortsatte att förlåta tills handlingen var universell. För att förlåta hat koncentrerade han uppmärksamheten på kärleken. Denna Sanning var det inneboende i Jesus han såg i alla och som skulle leda dem ut ur mörkret när den tillämpades med förståelse. Han visste att den som övervann stod i förbund med sin Herre till att ständigt förlåta synd genom att möta varje disharmoni med Sanning. Han såg och förstod att jorden inte kunde förvandlas på något annat sätt och han sa: 'Om ni förlåter människorna deras överträdelser, ska er himmelske Fader också förlåta er'.

För att inse det fulla värdet av detta yttrande får ni fråga: 'Vad är Fadern?' Fadern är Liv, Kärlek, Kraft och Myndighet och alla dessa attribut tillhör också barnet som rättmätigt arv. Det var detta Paulus menade när han sa att vi är medarvingar med Kristus till Guds rike. Detta betyder inte att den ene får mer än den andre. Detta betyder inte att den äldste sonen får den större delen och att resten fördelas bland de återstående barnen i proportion. Att vara medarvinge med Kristus till riket betyder att ha lika stor del i Gudsrikets alla gåvor.

Vi förstår vad han menade när han yttrade: 'Var fullkomliga så som er himmelske Fader är fullkomlig'. Vi vet mycket väl att han aldrig för ett ögonblick begärde en mental eller moralisk omöjlighet av sina lärjungar. När han såg och begärde fullkomlighet av människan visste han att han endast begärde vad hon kunde leva upp till. Många har falskeligen tröstat sig med övertygelsen att de aldrig kan bli så fullkomliga som Mästaren. De resonerar som så, att han var gudomlig och att han på grund av sin gudomlighet utförde enastående ting, som ingen annan mänsklig varelse skulle kunna göra efter och att det därför är lönlöst att försöka. De menar att de inte har något bättre eller något mer vetenskapligt att dana sitt liv av än mänsklig viljekraft. Den store Mästaren gjorde det klart för oss att den rent mänskliga viljan inte är någon avgörande faktor i sammanhanget - även om det fordras något av mänsklig viljekraft för att sätta i gång - utan den stora avgörande faktorn är gudomlig förståelse. Hur många gånger sa han inte: 'Ni ska lära känna Sanningen och Sanningen ska göra er fria'.

Låt oss tillämpa detta på enkla fysiska förhållanden i världen omkring oss. Så snart människorna kom underfund med att jorden var rund och rörde sig runt solen, så blev de fria från den gamla föreställningen om en platt jord och en sol som gick upp och ned. Så snart människorna blir fria från övertygelsen om att de är blott och bart mänskliga väsen, underkastade de mänskliga lagarna om liv och död och de begränsningar som mänskliga väsen satt upp - då kommer de att inse att de är fria från alla begränsningar och att de kan bli Guds söner om de vill. I samma ögonblick som de inser att de är gudomliga är de fria från alla begränsningar och i besittning av gudomlighetens kraft. Människan börjar nu inse och förstå att denna gudomlighet inte är något som ska ingjutas utifrån. Hon börjar förstå att det är livet självt inom varje människa.

(Forts. i nästa nr.)

Ur ANDERNAS HEMLIGHET
Utdrag i översättning av Gulli Bergvall
(forts.)

ÄRKEÄNGELN MIKAEL:

Från denna livssfär utflödar nu en gyllene dimma, som ska omgärda er värld, så som er värld under otaliga årmiljoner har omgetts av den gyllene strålning som givit den värme och ljus symboliserande Faderns gudomliga Kärlek och gudomliga Visdom - värme och ljus för att värma människans fysiska varelse och för att ge henne det andliga livets eld. För det är frändskapen mellan denna sfär och er sfär som leder till liv och gör det möjligt för er att söka Sanningen.

Från denna sfär samlas nu de Gyllenhjälmade som går fram mot er värld: från hela rymden den Oändlige Faderns förbund, förbundet av bågen i skyn.

Inom kort ska synas en båge i skyn som aldrig förr setts på jordens himmel, en båge av färgprakt från vilken utgår ljud av musik som ska nå alla människors öra och de ska känna en kallelse, de ska känna en kärlek, de ska känna en plikt. Från denna båge av skönhet, denna båge av plikt som kallar sina egna, ska det först utgå som en väldig violett strålning över hela världen: de Gyllenhjälmade från vår sfär, som aldrig förr kommit så nära jorden. Bara i gångna tider har de visat sig för jorden några få gånger i mycket speciella uppdrag för den Oändlige Fadern. Och dem har givits ärkeänglars titel, de andliga budbärare, som var över änglarna eller budbärarna, änglarnas ledare.

Nu kommer de för denna slutliga samling av de gyllene vagnarna, när de ska samlas för att betvinga de sista resterna av mörkret på jorden; för över hela världen ska en gyllene glans visa sig och när den lättar, ska de som är kvar i sanning veta att ta vara på sin broder.

Detta är vår del av uppdraget, för det kommer inte att dröja länge förrän denna sfär själv inte längre är till tjänst. Och detta är alltid deras uppgift, som lever i själva centrum av sitt solsystem och under den gyllene ljuskoronan. Människan har alltid sett till denna stora sfär för sitt sanna liv och det med rätta.

O, jordemänniska! Vakna upp till dessa nya ackord som inte är försvunna ackord. Sannerligen, de har aldrig varit försvunna. Alltid har de funnits kvar - den femsträngade luta som jordemänniskan ville spela och ändå inte förstå dess musik.

Nu är det ett nytt ackord, en ton som är verklig - inte underlig - men full av hänförelse för jordens människor som själva ville sätta ihop fjädrar med vax för att bilda vingar så att de skulle kunna flyga upp till den stora solkroppen. I denna legend om den unge mannen (Ikaros) som ville flyga till solen - fastän hans vingar smälte bort - ligger en sanning om människans önskan att flyga till den stora himlakropp som gav liv, för hon trodde att om hon var omsluten av den skulle hon finna sig själv och de eviga mysteriernas mysterium. För de gamla folken i er värld trodde inte att solen var en kropp av eld och väldig hetta; de förstod dess sanna innebörd som detta systems liv och centrum.

Nu är denna himlakropp kommen till hög ålder eftersom himlakroppar verkligen åldras. Den har existerat i femtonhundra biljoner år. Nu ska den dö och förkunna sitt slut för universums avlägsna hörn som en stor exploderande stjärna. Men slutet är en begynnelse, för den har tjänat oss väl och vi går vidare: detta systems mänsklighet går vidare till andra delar av Faderns rike.

Ändå ska detta klot inte ta slut förrän tusenårsriket gått till ända, när mörkrets krafter än en gång släpps fria. Sedan ska slutet komma och detta system upplösas i tanken. För det är bara tanke - eftersom alla himlakroppar, det må vara stjärnor eller världar, bara är former i vilka vår Faders ord tagit gestalt. De är Hans ord som uttalades i begynnelsen - att Ljus skulle varda och substans. De är Hans ord och en del ska upplösas i tanken - det som endast var tanke i begynnelsen.

En dag i en inte alltför avlägsen framtid ska ni betrakta en stor purpurfärgad yta framför er, ett gyllene ljus som drar er till sig genom sin hetta och värme. Föreställ er vad som väntar dem på jorden som har visat sig vara Hans barn. De ska inte lida brist på Sanning. Under många sekler har vår Fader hört dessa ord från de uppriktiga på jorden: 'Fader vår, ske Din vilja såsom i himlen så ock på jorden'. Denna bön ska nu bli besvarad.

Det ska bli på jorden så som i himlen. Människan ska inte längre lida någon brist. Hon ska inom kort inta sin plats som ett sant Guds barn, för så inte Mästaren, Jesus Kristus: 'Vet ni inte att ni är gudar?' Vet detta och ta emot er gudomlighets spira och äpple - inte för att ni ska upphöja er över era medmänniskor utan för att ni ska ta emot den gåva Fadern alltid har haft i beredskap åt sina barn, som bara ville se Ljuset.

Och ni ska beträda områden av otrolig storhet - ni och de andra på jorden som är den skörd änglarna nu kommer för att ta upp. Denna skörd ska varsamt samlas, bindas ihop och stackas på fälten i avvaktan på det rätta ljuset som är besläktat med deras ljus. Och sedan ska de försvinna från jorden. På ett ögonblick ska de vara borta. Sedan ska de komma till en stor naturlig amfiteater medan alla änglarna, som det står skrivet i era heliga skrifter - de heliga skrifter som skrevs på order och bemyndigande av Ljuset från denna sfär - de ska sjunga framför Hans tron. Det är sant skrivet och detta ska ske.

Och när detta sjungande äger rum är det sång som aldrig har hörts på jorden, för det är en förening av alla deras själar, som deltar i denna gemenskap. Djuren och fåglarna deltar i denna sfärernas vibrationssång. Och ni ska se inför era ögon ett skådespel av skönhet och färg och ljud och harmoni blandade samman i vördnad för Ljuset som är JAG ÄR.

Och ni ska se framträda inför er sköna blommor och träd och vinrankor, som vajar för klangerna av er sång och öppnar sina blad och kronblad och sträcker sig uppåt och vänder sig för att se Solen. Hela Faderns skapelse ska tillsammans ge gensvar, för så som vi ser er från denna sfär, är ni inte länder eller nationer eller individer eller djur eller slavar eller fria - ni är ett väsen, det väsen som är jorden. Ni är en människa, en människa med många sår, som snart ska bli fri och helad från sina sår.

Medan ni sköter era jordiska dagliga bestyr, sök det djupaste i ert hjärta! Inse med glädje att detta är den tid vi har väntat på. Låt era medmänniskor få veta att Mästaren snart åter ska beträda jorden. Detta är den tid då alla människor kan glädjas. Himlens klockor ringer! Trumpeterna ljuder!

(Forts. i nästa nr.)

EN VÄRLD I KAOS

8) KRAFTEN I EN DÖENDES TANKE

När en människas sista stunder nalkas samlas i hennes inre kontentan av hela livets handlingar och bildar ett mönster, som är den ledtråd hon har att följa för kommande liv. Minnesbilder av varje handling träder fram i ett svepande nu omfattande allt hon upplevt. I de sista slocknande minuterna äger hon allt i ett samlat grepp. Därav kommer den kända satsen att hennes sista tankar är de värdefullaste livet bjuder. Så sägs det ock att en i sista stunderna förnummen ånger över en felaktig handling bäres fram av änglahänder till Guds tron.

Detta är en sanning, som följer de kosmiska lagarnas bud. Det som så utföres äger bestånd i de högre kropparna, och dess verklighet ger sig tillkänna i materia, danat på det plan, där tankarna har sitt ursprung. Dessa materieformer äger synbar verklighet för de väsen som lever på högre plan. Det har många gånger beskrivits hur våra tankar bildar former omkring oss i enlighet med tankens innehåll. Kraften i tanken avgör dess livslängd. En i dödens ögonblick utformad tanke kan äga bestånd genom årtusenden.

I sina sista stunder, då Josef av Arimatea kände döden nalkas, fanns intet mer i hans medvetande än Gralen, som han fått i uppdrag att rädda undan en fientlig värld. Hans hopp att få den förd till England och överlämnad i druidernas vård grusades. Och hur hade det gått med Maria? Han mindes hur han såg henne fly med den dyrbara bördan tätt tryckt till sitt bröst. Och nu var hon här, vårdande honom. Vågade han tro på hennes försäkran att den var i säkert förvar? Det var ju kelterna som skulle ta hand om den, detta folk från Indien, som numera levde i Mellaneuropa, och som med sin religion sökte fånga folken, de motsträviga nordborna och de avgudadyrkande sydlänningarna. Så tänkte Josef i feberyrseln och hans tankar fick vingar.

I sin ångests sista stunder bar han kalken på tankekraftens starka armar, förde den över länderna och nådde England, där hans vänner druiderna firade sina religiösa ceremonier enligt ritual från gångna dagar. Där var Gralen trygg, där lämnade han av den i den trakt vid Temsens mynning, där de hade sitt bofäste.

Det var kontentan av sitt livs handlingar han där utförde. Den tog liv i högre plans materieform, men det var likväl Gralen, som fördes dit, dess högre kroppar vilka, oberoende av rummets dimension lösgjordes från sin lägsta materieform. Dessa kroppar är oändlighetsting, därför blev de likaväl kvar över sin fysiska form så som lagen bjuder det som hör högre världar till.

9) JAKOB DEN RÄTTFÄRDIGE

Jakob var på hemväg. Han var trött, visste att han lidit nederlag, men ville inte erkänna det ens för sig själv. Rov för de vildaste samvetsförebärrelser försvarade han sig med att familjären och släktets krav måste gå före personliga känslor. Visst hyste han varma känslor för sin styvmor Maria, som alltid lojalt stått vid hans sida. Som äldste sonen var han familjens överhuvud. Så mycket mer borde hon ha tagit hänsyn till honom.

Men hur hade han uppfört sig mot henne? Drivit henne i landsflykt, därför att han inte kunde ge avkall på sin rätt. Men varför hade hon inte kunnat ge upp? Jesus var ju inte heller hennes son. Stod inte han, Jakob, henne lika nära? Och hur skul-

le det gå för hans mannar, skulle de nå de flyende? Vad glädje kunde han ha av en reproduktion av släktklenoden? Det var väl originalet som skulle verka välsignelsebringande för honom och hans efterkommande.

Han visste att han skulle få svårigheter när han kom hem att inför sina överordnade förklara sin självrådighet att handskas med de män han fått rätt att disponera över. Dock hade dessa stor respekt för honom på grund av hans ställning som äldste sonen i en familj av Davids hus. Dessutom ämnade han lägga in om sitt avsked så snart tillfälle bjöds. Det var ingalunda hans avsikt att stanna som officer och styra dessa krigiska massor. Väl mindes han sin entusiasm när fadern berättade om hur hans far i gången tid tillsammans med många av landets högsta familjer sänt bud till Rom med begäran om en romersk här att inta riket för att få ordning och fred i landet. Så fruktansvärt var förhållandet då, alla stred mot alla, familjemord och stämplingar mot oliktänkande hörde till ordningen för dagen. Ingen sann jude kunde tro att det någonsin kunde bli fred bland släktena utan hjälp utifrån. Det mäktiga romarriket kunde avvärja faran för ett inbördeskrig, där ingen skulle utgå som segrare.

I entusiasm hade han ställt sina unga krafter till förfogande och anmält sig som ledare för en grupp av dessa män, som var stadda i det vällovliga uppdraget att hålla styr på hans tredskande folk. Men hans framtidsplaner var av helt annat slag. När ordningen i riket var återställd ämnade han återta sin givna plats i Jerusalems tempel som landets juridiske och religiöse ledare. Frågan hade endast gällt om han skulle ställa sig på den nya religionens sida och predika den nya läran eller hålla fast vid lagen och bokstaven i gammaljudisk stil. Han hade haft planer på att föra fram Jesu religion och så skulle den ärvda Kalken från Salomos dagar bli det emblem, som gav honom makt och värdighet. Men skickelserna hade utvecklat sig i ogynnsam riktning, han hade blivit en motståndare till det nya. Mot hans vilja hade detta skett.

Om folket blott kunde böja sig för romarrikets krav, lugnt avvakta, inte sätta sig till motvärn, det kunde ju endast sluta på ett sätt. Mera våld, deras undergång. Hans folk kunde bli så hatat av den romerske kejsaren att denne beslöt utplåna dem alla, sända dem i ny landsflykt till mera fjärran belägna delar av världen än vad som hade skett under gångna tider med fångenskap i Egypten och Babylonien som resultat.

Men folket vägrade att ta sitt förnuft till fånga. Så fick han bara hoppas på att kejsaren skulle ha fördrag med dem. Sitt eget folk kunde han inte sätta sin lit till. Men han ville vara rättfärdig, han ville styra folket från Jerusalems tempel med de medel som ställdes till hans förfogande. Maria måste han nå försoning med, om det skulle gå honom väl. Var befann hon sig manne nu? Måtte Jahve beskydda henne.

Sömnen vek från hans läger. Tankarna jagade genom huvudet. Vad var sanning? Att lyda Gud mer än människor, hade Jesus sagt. Vad befallde Gud? Att hedra sin fader och sin moder, även en styvmor må väl inbegripas i detta bud. Hur hade han uppfyllt det budet? Måtte Judas nå henne och rädda henne hem med eller utan kalk! Han måste ge upp striden. Men frid må han uppnå! Friden med sitt eget samvete, annars var allt förlorat. Men var det inte det andliga arvet han kämpade för? Salomo-arvet genom släktleden?

Han kom inte tillrätta med sina tankar. Fram och tillbaka vankade han i den tysta natten. Stjärnorna tindrade men gav honom inte ro. Vem skulle han följa? Profeterna hade förutsagt många ting, var det Jesus de syftade på med alla sina profetior? Han hade ingen att fråga, som han kunde lita på. Somliga var för, andra

emot det nya, ingendera riktningen gav honom visshet. Och tillståndet i det Jerusalem, som han lämnat för att följa Maria, ovetande om hennes motiv för flykten, det Jerusalem var en sjudande kittel av motstridiga uppgifter, åsikter som skar emot varandra, blottade svärd och knivar.

Stönande förde han handen över pannan i en kamp med sig själv så hård att han höll på att sprängas. Tankarna domnade bort medan han stod där i den kalla natten, de vek långsamt från hans brännande panna och en yrsel kom över honom, som han aldrig förr känt. Framför hans stängda ögonlock bildades en ring av ljus, som strålade ut likt en stjärna som tändes på himmelen när dagen viker för natten. Ljusringen vidgades, blev klarare och han såg. Det var i ett ljus som inte bländade han fäste blicken, långsamt bildades konturerna av en levande varelse, klädd i vita kläder, en strålgans omgav honom av samma slag som hela ljusfältet. Nu såg han klarare, gestalten log emot honom. Men det var ju hans egen styvbroder Jesus som stod framför honom lika levande som förr med ett förklarande ljussken omkring sitt väsen. I sin hand höll han ett föremål. Det var ju nattvardskalken, hans egen klenod, som han kämpat för i dessa sista dagar. Han höll den i sin hand, och utan att läpparna rördes hörde Jakob orden: "detta är det nya förbundet i mitt blod". Detta var orden som gav förklaringen till Marias handlingssätt och Josef av Arimateas offer. Kalken tillhörde ju inte Jakob, den hörde samman med det nya, som skulle träda i det gamlas ställe.

Jakob föll till marken. Aldrig hade han anat att han skulle komma att känna en sådan vördnad för sin styvbroder. Nu visste han att han var Guds son. Vid korsets fot hade han känt detsamma, men så hade den starka känslan av visshet förkvävts av alla de hetsande ting som inträffat. Så hade Kalken och hans äganderätt trätt i förgrunden och ättens krav kommit honom att glömma de starka känslorna. Nu var svaret honom givet, nu visste han utan återvändo att Jesus var Messias.

Plötsligt förstod han Marias tvingande krav att handla just så som skett. Nu visste han vad han hade att sona.

Vad rätt hade han att döma sitt folk? Fördöma deras kamp mot förtryckarna? Han hade ju själv låtit kniven glimma till i sin hand i stridens hetta. Var han bättre än de?

Långsamt återvände nattmörkret omkring honom. Han såg upp. Stjärnorna tindrade som de gjort helt nyss, innan scenen förvandlades.

Jakob var förvandlad. Han hade upplevt något, som var levande verklighet, men en verklighet av en högre världs natur. Nu visste han vad han hade att göra. Nu fanns inga frågor längre.

Skyndsamt återvände Jakob till Jerusalem, fast besluten att gottgöra det han förbrutit, snarast återuppta det arbete som rättskipare i Jerusalems tempel, som han varit bunden vid innan han övertog ledarskapet för den syriska gruppen krigsmän. Att Jesus var den väntade Messias, det skulle han kungöra för var man. Att han själv genomgått förvandling till hela sitt väsen, det skulle bli märkbart för dem han mötte.

Han återsåg ett Jerusalem, som inte var samma stad han lämnat så brådstörtat kort tid efter Jesu död. Allt var förändrat, människorna, allt omkring honom. Det hade kommit en ny lyster över tingen, han fylldes av en frid över alla begrepp, en rofylld känsla av visshet. Han greps av andakt, när han såg sin stad, förr så välbekant, nu så förvandlad. En känsla av främlingskap bemäktigade sig honom. Hur skulle han möta morgondagen, hur skulle han kunna verka i den nya anda, som krävde att bli förverkli-

gad. En källa av levande kraft hade vället upp inom honom, den måste finna sin utlösning.

Men han var inte ensam om att förnimma denna nya kraft, som förklarade hans förändrade sinnestillstånd. Den argaste Kristusfiende han någonsin haft att göra med, Saulus, som i dessa dagar fått sitt namn ändrat till Paulus, kom honom tillmötes omsvept av samma slöja av hänförelse för det nya, som utmärkte honom själv. Samma sällsamma ting om hur den uppståndne hade visat sig för honom kunde han berätta om. Lika hård som denne man förut varit när det gällde att bekämpa dem, som samlade sig omkring gruppen av Jesu lärjungar, lika ivrig var han nu att förfäktas sanningen i dennes kärlekslära.

De två fann varandra. Det samfällida i deras möte med den uppståndne förde dem tillsammans.

10) DOMEN

Emellertid avlöpte inte de fyra syriska krigsmännens långa färd till främmande land utan efterräkningar för de ansvarige. Två av männen bar märken efter strid, sår som inte läkt ut förrådde dem och de kallades till förhör. Ingen fanns att ställa till svars för övervåldet, Jakob hade ingen påtagbar del i det skedda, Judas var åter i tjänst hos Filon i Alexandria och utom räckhåll. Endast Maria återstod att ställa inför rätta. Men Marias framlidne make, Josef av Davids ätt, hade tillhört de inflytelserika i landet, dem ville de romerska herrarna helst inte blanda in för en kvinna så vanärande sammanhang. Den familjen stod ju på romarnas sida i den svåra uppgiften att hålla styr på folket.

Men judafolket var inte att leka med. De fann här ett tillfälle att få spela ut sitt hat mot de mäktige i landet. Hade inte folkuppvigglaren Jesus av Nasaret, han, vars efterföljare var i färd med att förvilla alla begrepp genom att tala om honom som judarnas Messias, hade inte han uppfostrats i denna Marias hem tillsammans med den stora barnskaran?

Och domen mot Maria fälldes. Den lød på 12 spöstraff, dem skulle hon undergå utdelade av den romerska krigsmakten.

Maria hade inte mycket krafter kvar. En tanke höll henne uppe: Kalken var i goda händer, i gott förvar. Och Jakob hade bekant sin stora skuld, bönfallit om förlåtelse, låtit henne veta, att han ämnade ägna resten av sitt liv åt den nya religionen. Han hade berättat att Jesus hade visat sig för honom, i ett ljussken hade han framträtt. Han hade fått klarhet.

Maria var nöjd. Detta var ju samma ting, som hänt henne själv, när hon förkrossad låg vid korsets fot och trodde att allt var förbi, sista hoppet grusat. Då hade hon lyfts upp i samma ljussken som Jakob talade om, hon hade fått se i klarsyn att detta inte var slutet, utan tvärt om var begynnelsen till det nya, som skulle lyfta människosläktet i ett vittfammande grepp. Det var den händelsen som gav henne kraft till allt hon senare företog sig.

Omtöcknad, till hälften omedveten om vad som skedde tog hon de sista tunga stegen fram mot sina plågoandar. Men hon hann inte fram. Åskådarna till detta av folket så högt uppskattade skådespel förnam till sin häpnad ett knippe av ljusstrålar omsvepa Maria och ur ljusskenet tonade fram hennes bräckliga gestalt, som segnade ner till marken. Långsamt tonade synen bort, skimret kring hennes gestalt förtonade och vardagen återvände. Men på marken låg Maria. Hon var död. Hon hade befriats från den hotade vanäran.

Denna händelse har först under senare tid blivit känd genom fynd av gamla skrifter, vilkas innehåll ej offentliggjorts för en större allmänhet utan förblivit en väl bevarad hemlighet inom kyrkan. Här finner vi orsaken till att Jungfru Marias Himmelsfärd nyligen införts som trossats i den katolska kyrkan.
(forts. i nästa nr)

NÄR VÄRLDEN VAR UNG

Det är samma förhållande med vår värld som med allt liv på dess yta, den utvecklas från embryo över födelse till liv som barn, som ung och som vuxen och skall som åldrande planet övergå till nästa form av tillvaro. Vari denna består beror på vad människan på dess yta gör med sin tillvaro.

Denna rytm följes av alla de världar där mänskligheten lever och utvecklas i samma livsform som vår. Men alla följer inte vår rytm, det finns många planeter med högre utvecklade folkslag, som utformar sitt liv utan att åldras, som bibehåller sina fysiska kroppar i oförändrat skick genom långa tidsskeden. De lägger av den fysiska kroppen, när uppgiften som blivit dem förelagd är fullgjord. De lever på högre plan än vårt, men har dock fysiska kroppar utformade i deras plans materiekvalitet.

Så finns det ock världar som äger på sin yta liv av olika plans vibrationsfrekvens, såsom Venus. Där lever alla plan med sina former sida vid sida. Vidare finner vi sådana planeter, där liv utvecklas från lägre plan mot högre, och när de högre uppnåtts upphör de lägre att existera. Så ska förhållandet bli med vår jord med allt liv på dess yta. Detta sakernas tillstånd har först på senare tid gått upp för dem som äger kännedom om esoteriska ting. De har trott att vår jord skulle bli en död planet, vilket emellertid inte alls är förhållandet, vårt öde är av helt annat slag. Men därför att detta först nyligen blivit bekantgjort, är förvirringen stor bland våra ockulta skolor.

Intet tvivel råder dock om verkliga förhållandet, alla tidens tecken bevittnar detta, alla förutsägelser om motsatsen till trots. Vi går mot högre utveckling och förvandlar därvid allt liv på planeten till högre frekvens.

Vi har nått astralplanet och det ska förunnas oss under denna period att uppnå det odödliga livet, vilket innebär att vi själva får välja när vi vill överge våra lägre kroppar och leva i andevärlden. Vi kommer då att välja en sådan övergång vid en tidpunkt, som vi finner vara i överensstämmelse med vårt bästa och våra Skapares önskan.

Under den tid vår planet har levat på lägsta planet med dess låga vibrationsfrekvens har den emellertid genomgått de åldrar som gäller för vår mänsklighet och för allt liv. Födelse, åldrande och död, som hör detta plan till har varit dess öde likaväl som vårt, och vi såväl som den har lidit under bördan av ovisshet om vad som skulle följa efter döden. Det är ännu den svåraste belastningen därför att vi tagit upp Lucifer i våra fysiska kroppar och han har ingivit oss skräck inför allt som detta burit i sitt följande.

Skräcken inställer sig i regel först i åldrandets dagar, och eftersom vår värld först under senare tid ingått i denna ålder, har den inte förrän nu plågats av denna vanda, då mänskligheten samtidigt går sin ålders höst till mötes.

Det har funnits en tid i vår planets historia då den ungdomligt överflödande alstringens period var förhärskande. Då var människan ungdomligt ren och mottog kunskap på ett ödmjukt, stillsamt sätt i tacksamhet för vad den bjöd.

Det var den tid då paradiset var upplåtet åt allt liv att växa enligt naturens egen lag utan kamp och strid av det slag som nu äger rum. Visst kämpades det även då, men det var en sund, ungdomlig kamp för sanning och rätt. Guds existens var en naturlig nödvändighet och krävde inte bevis för att antagas.

Olika åldrar övergår i varandra utan märkbara gränser. När medelåldern uppnåtts, inställer sig en mättnad, som i det rena sinnet bibehåller kroppen ung. I varje ålder ingår de övriga åldrarna, finns som potens i de tidigare likaväl som ungdomen finns som minnesbilder i de senare, förgyllande dem med avståndets glans. Glädje kan fylla alla skeden i det mänskliga livet, den är inte förbehållen ungdomen. Så är ock förhållandet i världarnas liv, där sann glädje är den naturliga tillvarons emblem. Hur ren denna glädje är beror på hur starkt motståndet mot den luciferiska kraften varit. Alla har inte tagit upp samma mått av denna balanserande faktor, men den som levat i den mörkaste av världar ska inte därför tro att han övergivits av glädjens element. Han kommer att i efterhand få sig tilldelat ett rikt mått därav, ty han har vunnit något som inte beskärts de lyckligare lottade, erfarenhet.

Denna egenskap kan berättiga honom till en hög placering, när befrielsen är nådd. Så tilldelar en rättvis givare sina gåvor av olika slag, det den ene vinner över den andre, kompenserar denne i mottagandet av en gåva av annat slag än av lika stort värde.

Så må vi förlita oss på att den makt, som styr våra öden är Kärleken och Visheten, och den som aldrig tvivlar han ska nå långt.

TIDEN ÄR INNE

Det frågas så ofta vad det är som ska hända med vår jord, en omstörtande katastrof ska komma över oss, sägs det, och när svaret är inhämtat blir nästa fråga, när detta ska ske. När tiden är inne, svaras det och närmare kan vi inte komma. Vi får hänvisa till bibeln, där vi kan utläsa vad kommande dagar har att erbjuda oss.

Hur ska vi då finna de punkter i bibeln, där dessa ting avhandlas? Anmärkningsvärt är att det som oftast citeras i våra kyrkor och av de bibelintresserade, det är just de ställen, där vi finner häntydningar på det som väntar oss.

När allt har skett av de ting som där berättas om, då är tiden inne. I de dagarna ska broder resa sig mot broder, son mot sin fader. Då ska rike gå i strid mot rike, ett efter ett, och freden ska ha flytt från var mans sinne. Vi befinner oss där just nu. Aldrig har världen lidit så som nu.

Varför måste detta tunga lidande gå fram över alla för att människan ska väckas till besinning? Därför att det inte finns något annat som kommer tänkandet att vakna utom lidandet. Den stora utgallringen står för dörren. I de dagarna ska två gå ute på marken, den ene ska tagas upp, den andre lämnas kvar, så står det i evangelierna. Med de orden åsyftas våra rymdskepp med deras uppgift att rädda undan undergång dem som har arbete att utföra för höga makters räkning. Dessa våra besökare från andra världar har var och en sina åligganden upptecknade i minutiös ordning. Stora skaror blir upptagna till modersskeppen för att undervisas om det som sker i vår värld och för att få uppgifter sig tilldelade i det stora upplysningsarbetet som förestår, när kaos blivit ersatt av ordning och reda. Där ska broderkärleken ha fått sin plats bland människors barn.

Alla som äger kärlek till allt liv ska räddas från förödelelsen. De ska besitta jorden, när allt är över, och de är många, ty i den ödeläggelse vi ser omkring oss på jorden idag, krig, upplopp, hungersnöd, revolutioner, regeringars störtande, omotiverade strejker och rashat, genom allt detta går en röd tråd av kärlekens starka, hemlighetsfulla väsen, som bringar offer för att rädda ur nöd, ge de hungrande mat och de sjuka läkemedel och de frysande tak över huvudet. De offer dessa bringar syftas på i bibeln, när det talas om dem som bistått Kristus, när han var i nöd. Ty sannerligen säger jag eder, vad ni gör mot en enda av dessa mina minsta, det gör ni mot mig. De är alla upptecknade i Livets bok, ingen om än så liten skärv är bortglömd av den Högste.

Den hjälp vi kan bringa i form av penningmedel och födoämnen förslår så ringa. Men det finns ett annat och bättre sätt att hjälpa den lidande mänskligheten. När vi lär känna de olika kosmiska planen och vet hur vi i kärlek ska nå upp till Skapande Verksamhets-planet, som återfinns i det mänskliga halschakra, därifrån allt skapat utgår, kan vi begagna denna kunskap, hämtad från de kosmiska världarnas vishet. Och ordet vart kött, sägs det i första Moseboks skapelseberättelse. Ordet utgick från Gudomens halschakra - om vi får begagna en sådan jämförelse - och universum framträdde plan efter plan, dimension efter dimension.

Så kan vi skapa med vår tanke former, som tar gestalt efter tankens innehåll. Om tanken innebär längtan att få göra en insats i det universellas tjänst, så tar tanken form av denna hjälpande kraft och bärs på tidlöshetens vingar, befriad från rummets tyngande krav, fram till de hjälpbehövande. Det är andehänder, som ombesörjer detta överförande, och ingen ska tro att hjälpen är ringa. Det betyder långt mycket mer än det materiella bistånd vi kan sända. Och vad mera är, hjälpen kommer den nödlidande tillhanda i just den form höga andemakter vet vara av mest ändamålsenliga slag.

Tveka därför inte. Det krävs ingen särskild undervisning för utförandet av denna handling. Blott kärleken, hängivenheten finns, så är medlen till hands. I dessa dagar får ingen dröja med att styra om sitt hus. Tiden är inne, det brådskar. Andelivet ska väckas nu, innan det är för sent.

Sådan vår värld ser ut i dessa dagar behöver ingen tvivla på att de stora omvälvningarna som bibeln talar om, har tagit sin början. Vi har ingen tid att förlora om vi vill vara med på Lammets Bröllop. Det är Kärleken som ska förenas till ett med Visheten, de två, som varit skilda åt så länge i vår söndrade värld. Se till att inte dörren stängs till Bröllopgården, håll din lampa brinnande, så att du inte behöver räknas till de fåvitska jungfrurna, som väcktes för sent och fann dörren stängd, när brudgummen kommit till bröllopgården.

Tiden är inne, vi ser det på allt som sker över jorden. Vi ska vara beredda, ingen tvekan om vari vårt arbete består. Höga makter tilldelar var och en den uppgift, som är avsedd för honom. Han har att utföra den och mottaga det budskap, den Högste tilldelar honom.

När var och en gjort sitt bästa, ska utslaget fällas: "Väl gjort, du gode och trogne tjänare, gå in i din Herres glädje, gå in".